

imod? Det er luttet Skin, som Ingen kan faae stødt ud af Verden, og som vi kun derved kunne bekæmpe, at vi have en tydelig og aaben Klarhed i vor Tilværelse. Hvad er det nemlig for Spøgelser, som vi altid have at kæmpe med? Det er Incorporationsspøgelset, det er Prægravationsspøgelset, og det er Spøgelset Schleswig-Holsteinismen, der er født i vort eget Kjøb og — det kunne vi ikke nægte — fremkalbt ved vor egen Regjerings Virksomhed; thi, idet vi omtale Schleswig-Holsteinismen, maae vi huske paa, at den har faaet sin Tilværelse ved vor egen Regjerings Virksomhed og Bestræbelser, som, det tør vel neppe benægtes, ikke havde været uden egennyttige Hensigter, nemlig dynastiske Interesser, som den Tids Statsklogskab tog sig af. Dette Spøgelse skal have sin Tid til at slides op, og det bedste Værn for os derimod, det er at holde fast ved hvad der kan faae nogen Slags Anerkjendelse; last saameget som muligt Brag paa Kundgjørelsen af 28de Januar 1852; den Bekjendelse skal engang komme, at det var et stort Kunststykke, at vi kom dertil. Det ærede Medlem (N. Hage) raadede os fra at komme sammen med „Thydslands Parlament“ — tror jeg han sagde — har Nogen her raadet til at komme sammen med Thydslands Parlament? Men et Andet er, at vi i et Parlament kunne komme sammen med vore thjdstalende Medborgere, det kunne vi ikke blive frie for; der er Ingen, der tør sige, at vi kunne blive frie derfor, naar vi ville have et Parlament, hvis Myndighed idetmindste gaaer til Eideren; i Slesvig er der Medborgere, som Ingen af os vil støde ud af Parlamentet, fordi de tale Thjdst og gjøre det med den fuldstændigste Ret (N. Hage: Ja, naturligviis!); det er altsaa ikke Sproget, der deser os imellem, men det er Forholdet til Holsteen. I den Henseende maa jeg udtale som min Mening, at vi vel skulle vogte os for at støde til Holsteen; lad det komme ud af Forbindelsen med os, naar Omstændighedernes Magt kræver det, jeg skal ikke holde paa det, men lad det være Holsteen, som kræver det, thi ellers komme vi til at betale dyrt derfor, og saa kunde det vel komme, at noget Mere gik med i Kjøbet. Jeg vil iøvrigt bemærke, at det ikke er mig, som først har bragt et eneste af disse Spørgs-

maal her paa Bane, og jeg er overbeviist om, at den ærede Confeilspræsident, hvis han fandt det ret og rigtigt at udtale sig, i alt Væsentligt vilde bekræfte Rigtigheden af de Anskuelser, som jeg her har fremsat, og føle sig stærkere ved at støtte sig dertil, selv efterat han har erklæret, at efter hans Formening har Regjeringen den Opgave at ordne Monarchiet saaledes, at Holsteen, af Hensyn til de indtrufne Omstændigheder, indtager en affondret Stilling; han har ogsaa — og det berømmer jeg ham for — varligen vogtet sig, idet han har taget et Forbehold mod nogensinde at skulle have sagt, at der ingen nærmere Forbindelse kunde indtræde med Holsteen. Jeg har kun fremdraget disse Punkter, som jeg for mit Vedkommende mere betragter som sibeordnede Gjenstande, fordi de vare nødvendige, for at gjøre det klarere, hvad det er, jeg har til Formaal, og hvorfor jeg forfølger dette Formaal til den yderste Grændse med al min Magt. Jeg gjør mig aldeles ikke Illusioner med Hensyn til den Indflydelse, jeg kan udøve; det skulde være mig kjært, om der skulde stille sig et tilstrækkeligt Antal Medlemmer om mig for gennem en Udtalelse og Afstemning her at gjøre Hans Majestæt det klart, at han havde misforstaaet vore Ønsker om og vor Opfatning af Forholdet ved det, han har gjort; men, som sagt, jeg gjør mig ikke Illusioner i saa Henseende, jeg er fattet paa at gaae den samme Vej, om min Stemme skulde være den eneste, der faldt for mit Forslag, fordi jeg er overbeviist om, at en Protest, nedlagt mod dette Foretagende, allerede kan have sit Gode, at det allerede er godt at see, at der har været, om ogsaa kun et eneste Medlem, som har villet værges sig mod Prægravationsknappen, Incorporationsknappen. Jeg vil i Forbigaaende gjøre en, som jeg maafee uden at stille det for høit tør falde politisk Bemærkning. Man kan ville Meget i Verden, men man gjør Uret i at udtale Alt; der er Ting, som ere væsentlig forbervede derved, at man udtaler dem, og der er en Ting, som er væsentlig forbervet ved det, der er mere end en Udtalelse, ved en Gjerning, det er den ærede Ministers Indtrædelse som særlig Finantsminister. Der er udtalt af et æret Medlem her i Rørheden (H. Hage) — saaledes vil det idetmindste blive forstaaet, og